

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **A. K.**, st. příslušnost Tuniská republika, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem MBA, LL.M., advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2017 č.j. OAM-49/LE-VL18-VL18-PS-2017, **o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8 228 Kč k rukám advokáta Mgr. Petra Křížáka MBA, LL.M., se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 6, do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16.3.2017 č.j. OAM-49/LE-VL18-VL18-PS-2017 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a

podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 3.7.2017. Žalovaný vzal za objasněno, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že jím podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany má za cíl vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je tedy účelová ve snaze legalizace pobytu a vyhnout se vyhoštění. Dle názoru žalovaného by v případě žalobce nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.

Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalobu doručenou zdejšímu soudu dne 24.4.2017. Namítal v ní, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. Žalobce poukázal na čl. 15 Preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, dle kterého by zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsoby účelu zajištění. Tento princip se promítá do právní úpravy využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, podle kterého může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účelně uplatnit zvláštní opatření. Žalobce poukázal na to, že se sám dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie, aby řešil svou pobytovou situaci a není důvodu se domnívat, že by hodlal mařit správní řízení včetně řízení o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7Azs 269/2016-21 ze dne 22.12.2016. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2017 č.j. OAM-49/LE-VL18-VL18-PS-2017 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z předloženého správního spisu žalovaného vzal krajský soud v daném případě za prokázáno, že:

- dne 15.3.2017 podal žalobce u Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách žádost o udělení mezinárodní ochrany;
- dne 9.3.2017 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č.j. KRPE-19547-21/ČJ-2017-170022-SV oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. V oznámení se uvádí, že žalobce byl dne 8.3.2017

v 11:15 hodin kontrolován na OOP 2 Pardubice, P., P. 285. Na výzvu prokázání totožnosti předložil kartu k povolení pobytu č. X s platností do 30.9.2016, přičemž šetřením v evidenci Policie ČR bylo zjištěno, že žalobci byl s nabytím právní moci dne 4.1.2017 dlouhodobý pobyt ukončen, a proto není oprávněn pobývat na území ČR. Žalobce nemá vydáno po 4.1.2017 žádné vízum či jiné platné oprávnění k pobytu;

- dne 9.3.2017 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a doba zajištění podle § 125 téhož zákona byla stanovena do 16.4.2017 od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo 8.3.2017 v 11:30 hodin;
- z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17.3.2017, že žalobce odpověděl na otázku, z jakých důvodů žádal o udělení mezinárodní ochrany, že přiletěl do ČR v roce 2013, první dva roky studoval na univerzitě v Pardubicích, byl islámského náboženství a před šesti měsíci přijal křesťanství. Přes strýce z Německa měl domluveno, že mu jeho známý bude dělat záruku, kterou potřeboval pro prodloužení pobytu v ČR a pokračování ve studiu. Změnou náboženství mu tuto záruku známý strýce nechtěl poskytnout. Také strýc z Německa mu odmítá pomoci kvůli tomu, že už neuznává islám a to je důvod, proč mu nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt a nemůže pokračovat dále ve studiu. Žalobce dodal, že pokud své náboženství nezmění, bude při návratu do Tuniska v nebezpečí nejen on, ale i jeho otec a celá rodina;
- z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9.3.2017 ve věci správního vyhoštění žalobce, že žalobce mj. uvedl, že do ČR poprvé přijel v roce 2013 za účelem studia jazykové školy v Poděbradech a poté se přihlásil ke studiu na univerzitu v Pardubicích, kde studoval od roku 2014 obor management finančních rizik. Toto studium platilo Ministerstvo školství ČR a za tímto účelem mu byla i vystavena karta povolení k pobytu. Tato karta mu však byla zrušena v prosinci, jelikož nedoložil žádné dokumenty k žádosti o prodloužení pobytu, ačkoliv žádost podal včas. Jelikož mu „*byl zamítnut pobyt*“ nedostával už dále stipendium, ale protože studuje v českém jazyce, pokračuje ve studiu na univerzitě v Pardubicích dále. Žalobce dále uvedl, že včera (pozn. soudu 8.3.2017) se dostavil na oddělení policie v Polabinách, jelikož se chtěl zeptat, jak to vypadá s jeho pobytem v ČR a zda se dá něco dělat, oni však zavolali cizineckou policii, která jej dovezla na příslušné oddělení;
- dne 29.3.2017 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku

nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Jediným žalobním bodem vzneseným v žalobcově žalobě byla námitka, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštním opatření žalobci podle ust. § 47 zákona o azylu.

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo za b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 téhož ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soudní judikatura opakovaně zdůrazňovala, že zajištění podle zákona o pobytu cizinců tak i zajištění podle zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení či zbavení osobní svobody cizince, jde tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (viz. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č.j. 7As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22.7.2010 č.j. 9As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 12.5.2009, sp. zn. PL ÚS 10/08 č. 229/2009 Sb.). Rozhodnutí o zajištění je vázáno na podmínku, že není možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle výše citovaného ust. § 47 zákona o azylu. Žalobce správně ve své žalobě poukázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, podle jejího čl. 8 odst. 2 mohou členské státy zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti, kdy nelze účinně uplatnit mírnější donucovací opatření.

V projednávané věci žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí toliko uvedl: „vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, respektive vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho dlouhodobé, opakované a vědomé nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.“ Takové zdůvodnění o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu musí krajský soud považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění není vůbec zjiřitelné, v čem konkrétně by byl průběh správního řízení

ve věci udělení mezinárodní ochrany žalobci ohrožen. Tvrdit, že tento průběh by byl ohrožen proto, že se žalobce nedomáhá mezinárodní ochrany z důvodu ochrany před pronásledováním nebo vážnou újmou, ale ve snaze vyhnout se svému zajištění a vyhoštění postrádá logiku. To, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu za účelem vyhnout se zajištění a vyhoštění, je důvodem pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, avšak ještě nezdůvodňuje nemožnost použití mírnějších prostředků než toto zajištění, tedy právě použití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. V neposlední řadě je také důvodný argument uplatněný v žalobě, že je třeba přihlídnout k celému průběhu dřívějšího pobytu na území ČR a také k tomu, že se dobrovolně dostavil na pracoviště Policie ČR za účelem řešení své další pobytové situace.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho odůvodnění podle ust § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu podle odst. 4 téhož ustanovení vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný při svém novém rozhodování bude muset přezkoumatelně vysvětlit, z jakých důvodů v případě žalobce nemohl použít zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu.

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. byl žalovaný zavázán k zaplacení nákladů řízení žalobci ve výši 8 228 Kč, představující jeho právní zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní pomoci po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. S připočtením DPH ve výši 1 428 Kč, činí tak celkové náklady 8 228 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, do dvou týdnů po jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 2. května 2017
JUDr. Petr Indráček
samosoudce